

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Aleny Jedličkové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Kláry Bernardové, ve věci žalobce : **P. S.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupený Mgr. Zbyňkem Babíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o zaplacení 1.297.500 Kč s příslušenstvím**, k odvoláním žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 6. 2014, č.j. 41 C 407/2013 - 124,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 13.268Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Zbyňka Babíka.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 30.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 15. 11. 2013 do zaplacení (výrok I.). Pokud se žalobce domáhal ještě zaplacení částky 1.267.500 Kč spolu s úrokem z prodlení za dobu od 13. 11. 2013 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 30.000 Kč od 13. 11. 2013 do 14. 11. 2013 byla žaloba zamítnuta (výrok II.). Současně žalované uložil

zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 17.860 Kč k rukám jeho právního zástupce (výrok III.).

Takto rozhodl o žalobě, kterou žalobce odůvodnil tím, že dne 11.10.2012 bylo usnesením Policie ČR proti němu zahájeno trestní stíhání pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zák. a přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst.1, odst. 2 písm.c) tr. zák. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2013 byl žalobce podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zproštěn, rozsudek nabyl právní moci dne 21. 2. 2013. Trestní stíhání žalobce tak trvalo celkem 865 dní. Dle žalobce bylo jeho trestní stíhání od počátku nedůvodné, neboť skutek, pro který byl trestně stíhán není trestným činem. Usnesení o zahájení trestního stíhání i trestní řízení pak dle žalobce trpělo podstatnými vadami Dle názoru žalobce mělo být skončeno zastavením již v přípravném řízení. Žalobce se po dobu trestního stíhání nemohl věnovat svým aktivitám a péči o svého starého a nemocného otce. Namísto toho se musel účastnit výslechů a dalších úkonů trestního řízení. Trestní stíhání pro něj znamenalo značné nervové vypětí a psychickou zátěž. Žalobce delší dobu trpí psychickými problémy, pro které byl v minulosti hospitalizován a na psychiatrii se ambulantně léčí do současnosti. Neoprávněné trestní stíhání psychické problémy žalobce zásadním způsobem prohloubilo a zhoršilo. Navíc pro své okolí se bez svého zavinění stal stíhaným delikventem a násilníkem, s nímž není radno se vůbec stýkat nebo provádět jakékoliv aktivity. Tím došlo k rozsáhlé a do značné míry i nevratné degradaci jeho vážnosti, důstojnosti a postavení ve společnosti.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila a žádala o její zamítnutí. Učinila nesporným, že žalobce u ní dne 15. 5. 2013 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění v žalované části , avšak žalovaná po zhodnocení všech podstatných okolností daného případu dospěla k závěru, že adekvátním odškodněním je toliko omluva. Poukázala na to, že trestní stíhání žalobce bylo odrazem nepřátelských vztahů mezi ním a bratrem, když trestní stíhání bylo zahájeno na základě trestního oznámení bratra žalobce.

Soud I.stupně vyšel z toho, že mezi účastníky je v řízení nesporné, že žalobce uplatnil svůj nárok předběžně u žalované, a to podáním doručeným dne 15. 5. 2013, žalovaná se v rámci uplatnění nároku žalobci omluvila. Dále mezi nimi bylo nesporné, že žalobce byl trestně stíhán pro ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákona a pro nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona. Rovněž mezi nimi bylo nesporné, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2013 obžaloby zproštěn podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu. Soud tak uzavřel, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v případě žalobce byl splněn první z předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu, když proti žalobci bylo usnesením Policie ČR ze dne 11. 10. 2010 zahájeno trestní stíhání pro výše uvedené přečiny a toto trestní stíhání skončilo zprošťujícím rozsudkem. V této souvislosti soud prvního stupně uvedl, že právní teorií i judikaturou bylo dovozeno, že v případě trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem nebo usnesením o zastavení trestního stíhání, je třeba usnesení o zahájení trestního stíhání považovat za nezákonné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 82/1998 Sb.. Z výše uvedených důvodů proto nesporné skutečnosti neprokazoval, ale zabýval se již jen otázkou, zda zadostiučinění poskytnuté žalovanou ve formě omluvy je ve spojení se zprošťujícím rozsudkem dostatečnou satisfakcí nemajetkové újmy, která žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla.

Provedeným dokazováním vzal soud I. stupně za prokázané, že v rozhodném období vůči žalobci byla vedena tři trestní stíhání, která však skončila všechna jeho zproštěním. Žalobci se z důvodu těchto stíhání velmi zhoršil zdravotní stav, prohloubily se jeho psychické problémy, s nimiž se již delší dobu přece zahájením trestního stíhání léčil. Zhoršil jsem i jeho celkový zdravotní stav, kdy došlo ke zhoršení sluchových problémů, měl potíže se spánkem, se žaludkem. Trestních stíhání se projevila i v jeho vztahu k sousedům v domě, v němž se všichni znali. Zpráva o jeho trestním stíhání se v domě velmi rychle rozšířila a žalobce se dostal do řeči, kdy byl považován za tohoto špatného.

Zjištěný skutkový stav pak soud prvního stupně posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., a to podle ustanovení § 5, § 31 a odst. 1 až 3, § 13 odst. 1, § 22 odst. 1 tohoto zákona a dospěl k závěru, že žalobci vznikla nemajetková újma v důsledku zahájení a vedení trestního stíhání. Soud I. stupně uzavřel, že trestní stíhání měla nezanedbatelný vliv na zdraví žalobce, který se dlouhodobě léčí pro své psychické problémy a v souvislosti s tím bere antidepresiva a stresy způsobené trestním stíháním, kdy mu hrozila přeměna podmíněně uloženého trestu odnětí svobody v jiném trestním řízení, vedly ke zhoršení psychického stavu. Vzhledem k tomu, že se o jeho trestním stíhání pro přečin ublížení na zdraví, když ten měl směřovat vůči jeho bratrovi, se dozvěděli i jeho sousedé v domě, pak toto vedlo k poškození jeho dobré pověsti. Dle soudu I. stupně za této situace lze uzavřít, že na straně žalobce bylo zasazeno do jeho nemajetkové sféry tím, že trestní stíhání pro něj znamenalo značné pocity frustrace a beznaděje, jednalo se o pro něj velmi stresující faktor, který se projevil zhoršením jeho psychického stavu a rovněž došlo k poškození jeho dobré pověsti. Dle soudu I. stupně je však třeba zohlednit i to, že vůči žalobci byla ve stejném období vedena tři trestní stíhání a lze jen velmi těžko posoudit, zda trestní stíhání, o jehož odškodnění žalobce žádá v tomto řízení, se na vzniku nemajetkové újmy podílelo rozhodující měrou či nikoliv.

Při úvaze o adekvátním zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou soud I. stupně odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, která se zabývá danou problematikou a dospěl k závěru, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání ve formě zprošťujícího rozhodnutí a omluva žalované, není dostačující. Uvedl, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání nad rámec konstatování porušení práva, je na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému skutečně satisfakce mělo dostat. Při stanovení formy a výše zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu soud I. stupně vycházel zejména z povahy trestné činnosti, za kterou byl žalobce stíhán, z délky trestního stíhání a především z dopadu trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Dospěl k závěru, že je daném případě je namístě přiznat žalobci peněžité zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu s ohledem na zjištěné dopady do jeho osobnostní sféry, a to jak v rovině sociální, tak i v rovině jeho psychického stavu. Při stanovení výše peněžitého zadostiučinění soud I. stupně přihlédl ke konkrétním okolnostem případu, zejména k tomu, že žalobce byl stíhán pro přečin ublížení na zdraví a nebezpečného pronásledování, přičemž se nejednalo o stíhání pro závažnou trestnou činnost, žalobci nehrozil nijak vysoký trest. Přihlédl i k tomu, že se nejednalo o činnost, která by byla spojena s vyšší dehonestací jeho osoby jako osoby z tohoto činu podezřelé, tak jako tomu např. může být u závažných trestných činů nebo mravnostních deliktů. Dále soud I. stupně uvedl, že trestní stíhání žalobce trvalo přiměřenou dobu, orgány činné v trestním řízení prováděly úkony bez časových prodlev a celková délka trestního stíhání činila dva a půl roku. S ohledem na tyto skutečnosti pak soud I. stupně dospěl k závěru, že je namístě přiznat žalobci spíše nižší částku zadostiučinění, když přiměřenou shledal

částku 30.000 Kč. Ve zbytku pak žalobu jako nedůvodnou zamítl. Částečně zamítl i požadavek žalobce, co do úroku z prodlení za období od 13. 11. 2013 14. 11. 2013. K tomu uvedl že žalobce uplatnil svůj nárok u žalované předběžně dne 15. 5. 2013, přičemž šestiměsíční lhůta, kterou má žalovaná k vyřízení jeho předběžně uplatněného nároku uplynula až 15. 11. 2013 a žalovaná se tak tímto dnem dostala teprve do prodlení.

O nákladech řízení pak rozhodl odkazem na ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Žalobce v odvolání proti výrokům II. a III. uvedl, že se neztotožňuje s výší přiznaného odškodnění utrpěné nemajetkové újmy, neboť částku 30.000Kč považuje za příliš nízkou a neodpovídající závažnosti způsobené nemajetkové újmy. Dle žalobce soud I. stupně vůbec neodůvodnil, proč žalobci přiznal právě částku 30.000Kč a z jakých úvah při stanovení této částky vycházel. Dle žalobce je z tohoto důvodu rozsudek soudu I. stupně nepřezkoumatelný. Podotkl, že trestní stíhání negativně působí na psychiku stíhané osoby pravidelně daleko více než probíhající občanskoprávní řízení. Žalobce se proto domníval, že za situace, kdy v případech odškodňování za nemajetkovou újmu spočívající v nepřiměřené délce řízení je běžně za jeden rok trvání občanskoprávního řízení přiznávána částka 15.000Kč až 20.000Kč, měla by za jeden rok trestního stíhání být přiznávána částka daleko vyšší než v řízení občanskoprávním. Žalobce dále poukazoval na to, že byl trestně stíhán pro trestný čin, kterého se ml údajně dopustit vůči svému bratrovi, tedy se jednalo o tzv. „rodinný spor“, v němž státní orgány nesprávně žalobce označily žalobce jako pachatele, tedy „toho zlého“ a jeho bratra jako poškozeného, tedy „toho hodného“. Žalobce se toto, jak se později ukázalo, nesprávné označení sourozenců velmi dotýkalo a mělo velmi negativní vliv na jeho psychiku, neboť rodinné vztahy patří u každého člověka do jeho osobní sféry, jejíž narušení vnímá většina lidí velmi citlivě a úzkostně. Žalobce byl svými příbuznými a rodinnými známými povětšinou vnímán jako ten špatný, neboť tak jej označila policie a následně i další orgány činné v trestním řízení. Pokud jde o trestní řízení samotné, měl žalobce zato, že jeho průběh nelze považovat za standardní, zejména když žalobce byl obecnými soudy odsouzen pro spáchání trestného činu, kterého se nedopustil, a to i poté, kdy Nejvyšší soud ČR předchozí odsuzující rozhodnutí zrušil jako nezákonná, ve svém rozhodnutí sdělil obecným soudům jak mají ve věci dále postupovat, přesto však tyto soudy jeho pokynu nedbaly a žalobce znovu nezákonně odsoudily. Žalobce tak přestal věřit tomu, že se v probíhajícím trestním řízení vůbec domůže spravedlnosti. Pokud soud I. stupně při stanovení výše odškodného přihlížel k tomu, že vůči žalobci bylo v předmětném období vedeno více trestních řízení, uvedl k tomu žalobce, že následně se ukázalo, že vesměs byla tato řízení nezákonná, což dle jeho mínění podstatně zvyšuje závažnost újmy způsobené předmětným trestním stíháním. V neposlední řadě pak žalobce namítal, že soud I. stupně nesprávně nepřihlédl k listinám, které mu byly žalobcem zaslány, neboť dle mínění žalobce nenastaly účinky koncentrace, když soud při jednání dne 17.4.2014 žalobce vyzval k doplnění skutkových tvrzení a navržení důkazů a poskytl mu lhůtu třicet dnů. V této souvislosti žalobce namítal, že se jednalo o poučení velmi složité, a proto jej měl soud žalobci poskytnout v písemné formě, což se však nestalo. Právnímu zástupci ani žalobci nebyl soudem zaslán protokol o jednání, takže právní zástupce, který při tomto řízení byl zastoupen substitutem, vůbec nevěděl, ohledně jakých konkrétních skutečností má být žaloba doplněna. Dle žalobce mu tak fakticky bylo soudem I. stupně znemožněno v soudem stanovené lhůtě doplnění provést. Nesouhlasil ani s výší přiznaných nákladů řízení, neboť měl zato, že tato se měla odvíjet od výše přiznaného

zadosti učinění. Ze všech výše uvedených důvodů se proto žalobce domáhal, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích II. a III. změnil tak, že žalobě bude v celém rozsahu vyhověno.

Žalovaná v odvolání, které směřovala do výroků I. a III. rozsudku soudu I. stupně uvedla, že se soud I. stupně nesprávně vypořádal s posouzením konkrétních okolností případu. Žalovaná nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně o tom, že trestním řízením vedeným u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 90 T 144/2010 bylo zasaženo do nemajetkové sféry žalobce tím, že trestní stíhání pro něho znamenalo pocity frustrace a beznaděje, jednalo se o pro něho velmi stresující faktor, který se projevil zhoršením jeho psychického stavu a došlo i k poškození dobré pověsti žalobce. Dle žalované v řízení bylo prokázáno, že ke zhoršení psychického stavu žalobce došlo již v souvislosti s předchozími trestními stíháními, že všemi ostatními zdravotními potížemi žalobce trpěl již před zahájením trestního stíhání. Dle žalované nebylo tvrzení žalobce o jeho nepříznivém zdravotním stavu podepřeno jakýmkoli adekvátním důkazem. Dle žalované bylo naopak v řízení prokázáno, že žalobce vede celou řadu soudních řízení, která jej značně stresují a v předem období bylo vůči němu vedeno více trestních stíhání, což jsou dle žalované podstatné okolnosti vylučující příčinnou souvislost mezi žalobcem tvrzenou újmou a předmětným trestním stíháním. V této souvislosti poukázala žalovaná na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž při posuzování nároku na náhradu imateriální újmy, nelze zohledňovat škodu na zdraví, neboť se jedná o samostatný nárok (rozsudek NS ČR 30 Cdo 4280/2011). Dle žalované nebylo v řízení ani řádně prokázáno tvrzení žalobce, že se k němu otočili zády sousedé v domě, že se negativně změnil jejich náhled na žalobce. Naopak bylo prokázáno, že ve stejném období byl žalobce trestně stíhán i pro přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru dle § 208 odst. 1,2) tr. řádu. Dle žalované tato okolnost spíše zakládá rozvrat přátelských vztahů sousedů, než předmětné trestní řízení. Žalovaná uvedla, že nesporně, že jistá újma žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla. Měla však zato, že nedosahovala takové intenzity, aby ji bylo nutné odškodnit poskytnutím zadosti učinění v penězích. Za odpovídající formu odškodnění považovala omluvu, které se již žalobci dostalo v rámci předběžného projednání. Žádala proto, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I. a III. změnil tak, že Žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované vyvracel její odvolací námitky jako nedůvodné. Pokud žalovaná poukazovala na trestní stíhání pro přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, k bytu nebo nebytovému prostoru, uvedl, že i toto řízení bylo vůči němu vedeno neoprávněně. Navíc rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 14.10.2014, č.j. 19 Cm 61/2012 - 643, byť zatím nepravomocně, bylo rozhodnuto, že žalobce je členem družstva DXXXA, stavební bytové družstvo, neboť nikdy neuzavřel platnou smlouvu o převodu členských práv a povinností vztahujících se k bytu v xxx, xxx. Žalobce tak předmětný by užíval po celou dobu oprávněně. K vyjádření pak připojil citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně dle ust. § 212, § 212a odst. 1,5) občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2013 (článek II., bod 2, přechodných ustanovení zák.č. 293/2013Sb.) - dále jen o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce ani žalované není důvodné.

Soud I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, na jeho základě správně zjistil skutkový stav věci tak, že odvolací soud z něho mohl vycházet ve svém rozhodnutí, aniž bylo třeba jakkoli doplňovat dokazování. Ztotožnil se i s jeho právními závěry, a proto pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K odvolacím námitkám obou účastníků je třeba uvést, že skutečnost, že žalobce byl v rozhodném období trestně stíhán pro tři různé přečiny, které však ve všech případech byly vyvolány spory v rodině, je třeba považovat za skutečnost odůvodňující přiznání odškodnění nemajetkové újmy v penězích. Odvolací soud přisvědčil námitce žalobce, že právě takovéto trestní stíhání pociťuje osoba, u níž se následně ukáže, že byla neoprávněně trestně stíhána, velmi úkorně. Ztrácí totiž oporu v nejbližší rodině a nepochybně se to projeví i na vztahu okolí k takovéto osobě. Již jen to, že orgány činné v trestním řízení se obvykle sousedů ptají na chování trestně stíhaného, na to jak se projevuje ve styku s nimi, v domě kde bydlí, nepochybně vyvolá u okolí minimálně pocit ostražitosti k této osobě a utlumení styků s ní. Takto pošramocenou pověst je pak velmi těžké napravit. Jde o obecně známou skutečnost, kterou dle odvolacího soudu není třeba prokazovat. V daném případě pak vzniklý pocit frustrace, byl u žalobce násoben i tím, že se bezprostředně dotkl i jeho otce, o něhož žalobce pečoval. Žalobci lze přisvědčit i v tom, že pocit frustrace a beznaděje značně posílil poté, kdy obecné soudy znovu žalobce odsoudili i přes závazný právní názor Nejvyššího soudu ČR. Nepochybně se všechna tato nezákonná trestní stíhání žalobce negativně projevila na jeho psychice, zejména, když se žalobce pro psychické problémy již léčí. A je obecně známou skutečností, že i duševně zdravý člověk trestní stíhání snáší velmi špatně, a to i když vyšetřování probíhá na svobodě. Odvolacímu soudu je z jeho jiné rozhodovací činnosti známo, že žalobce trpí od roku 2001 xxx xxx xxx, přičemž v roce 2003 došlo k výrazné dekompenzaci základního onemocnění, která vyústila v pětiměsíční hospitalizaci žalobce na psychiatrii. S léčbou bylo započato v souvislosti s trestním stíháním žalobce. Všechny nabalující se spory pak jsou stěžejním faktorem, který podmiňuje nelepšící se depresivní poruchu žalobce (viz např. rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 41 C 297/2009).

Odvolací soud je toho názoru, že sice trestní stíhání žalobce v daném případě nemělo standardní průběh, nicméně však netrvalo nepřiměřenou dobu. I přes opakované rozhodování soudů tří instancí trvalo dva a půl roku. Současně, jak správně uvedl soud I. stupně, je třeba přihlédnout k tomu, že v předmětném období téměř současně probíhala celkem tři trestní stíhání žalobce, která vesměs skončila zproštěním obžaloby. Za této situace dospěl odvolací soud k závěru, že pokud by žalobce uplatnil odškodnění za všechna nezákonná trestní stíhání, která byla vyvolána spory v rodině, mělo by se přiznané odškodnění pohybovat v rozmezí 90.000Kč až 100.000Kč. Proto soudem I. stupně přiznanou částku považoval za adekvátní.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.), když neshledal důvod ani pro zamítnutí žaloby ani pro jejímu úplnému vyhovění.

Potvrzen byl i výrok o nákladech řízení, neboť soud I. stupně postupoval zcela v souladu se stávající judikaturou Nejvyššího soudu ČR, konkrétně rozhodnutí ze dne 5.2.2014, sp.zn. 30 Cdo 2707/2013, v němž se zabýval otázkou nákladů řízení v případech, kdy žalobci nebylo přiznáno odškodnění utrpěné nemajetkové újmy v penězích, ale formou konstatování porušení práva. V tomto rozhodnutí dovolací soud dospěl k závěru, že „výsledek

řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci výrokově nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše. Dovolací soud na tomto místě vychází ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5210/2009, dle něž „má poškozený – posuzováno z hlediska materiální spravedlnosti – v zásadě plný úspěch (byť mu jím žalované zadostiučinění bylo přiznáno jen v poloviční výši), neboť lze dovodit, že se mu podařilo prokázat příčinnou souvislost mezi nemateriální újmou mu způsobenou a nesprávným úředním postupem – podařilo se mu prokázat základ nároku. Odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.“

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Vzhledem k tomu, že rozsudek soudu I. stupně byl ve vyhovujícím výroku potvrzen, je třeba mít zato, že ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího soudu ČR, byl v odvolacím řízení úspěšný a náleží mu tak náhrada jeho nákladů. Tato sestává z nákladů právního zastoupení a nákladů cestovného žalobce. Na nákladech právního zastoupení náleží právnímu zástupci žalobce odměna za tři úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. d,k) vyhl.č. 177/1996 Sb.(odvolání, vyjádření k odvolání žalované a účast na jednání odvolacího soudu dne 3.2.2015) po 3.100Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále paušální náhrada hotových výdajů ke každému úkonu právní služby po 300Kč dle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky a dle ust. § 137 odst. 3 ve spojení s ust. § 151 odst. 2 o.s.ř. 21% daň z přidané hodnoty ve výši 2.142Kč. Žalobci tak na náhradě nákladů právního zastoupení náleží částka 12.342Kč. Žalobci samotnému pak náleží cestovné, a to jízdné vlakem z Brna do Prahy a zpět po 210Kč jedna cesta a dále jízdné MHD v Praze ve výši 24Kč. Žalobci tak celkem na nákladech odvolacího řízení náleží částka 13.268Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** přípustné **dovolání**.

V Praze dne 3. února 2015

Mgr. Alena **J e d l i č k o v á** v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
I. T.